

Η απάντηση του μαθητή μου «μια χούφτα χόμα» μου θύμισε το ακόλουθο κείμενο από το βιβλίο «Λαθρόφυχοι»

Μια χούφτα χόμα. Ένα κόκκινο παράθυρο αριστερά και μια σκιά να ομορφαίνει τον τοίχο. Δυο δρασκελιές πιο πέρα οι ελιές που περιμένουν κι αυτές μαζί με εμένα το φως της μέρας. Μια σειρά με τριανταφυλλίες από την μία κι από την άλλη μεγάλες γλάστρες με διάφορα άλλα όμορφα λουλούδια. Ένα παλιό δωμάτιο στην μέση του κήπου, γεμάτο με πράγματα μιας άλλης εποχής και μπροστά του, μια βρύση από εκείνες τις παλιές, ξέρεις, με την μεγάλη κάνουλα τη σκαλιστή. Μια χούφτα χόμα και τα χέρια μου παίρνουν επάνω τους τη δροσιά. Η μυρωδιά του είναι η ίδια με αυτή που άφησα πίσω μου πριν επτά χρόνια. Στο δικό μου τόπο. Μια λάμπα στο βάθος δίνει το τελευταίο χρώμα. Η κληματαριά προσπαθεί να απλωθεί επάνω από το κεφάλι μου, κι εγώ κρατώντας στην αγκαλιά μου τα πρώτα μου όνειρα, παρακαλάω για έναν καινούριο ήλιο.

Και είμαι εδώ. Ξένος μέσα στους ξένους. Άγνωστος μεταξύ αγνώστων.

Στην αρχή έμενα έξω στο δρόμο. Πότε κοιμόμουν στα παγκάκια και πότε κάτω στο χόμα σε διάφορες πλατείες. Δεν με έπαιρναν για δουλειά γιατί μύριζα άσχημα λέγανε. Γιατί δεν είχα καθαρά ρούχα. Μα πώς να βρω χρήματα να πάρω καινούρια; Πού να πήγαινα να κάνω ένα μπάνιο; Κανείς δεν με ήθελε δίπλα του. Η απόρριψη, είχε γίνει η σύντροφός μου. Δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν μαζί μου και με έδιωχναν. Δεν ήξερα τη γλώσσα τους βλέπεις και είχαν δίκιο. Μα τι να έκανα; Δε θέλουμε λαθρομετανάστες για δουλειά, μου λέγανε, δεν έχεις χαρτιά άρα φύγε. Εξαφανίσου. Μα τα μόνα πράγματα που είχα επάνω μου όταν ξέσπασε ο πόλεμος ήταν το τηλέφωνό μου και λίγα χρήματα. Τίποτε άλλο. Ποια χαρτιά; Το μυαλό μας ήταν στο πώς θα σωθούμε. Πώς θα σώσουμε την οικογένειά μας. Τους ανθρώπους μας. Τον εαυτό μας.

Η τελευταία εικόνα που έχω από την πατρίδα μου, ήταν ένας πιτσιρικάς, δέκα χρονών περίπου, που είχε βάλει το χέρι του στο μάτι. Τραυματισμένος δίπλα στο νεκρό πατέρα του και στο μικρό του αδερφάκι. Θυμάμαι το σπίτι μου. Τον κήπο μου, που τόσα χρόνια φρόντιζα. Τους δικούς μου ανθρώπους. Την οικογένειά μου, τους φίλους μου. Και τώρα, δεν υπάρχει τίποτα από όλα αυτά. Είχα μια όμορφη οικογένεια. Είχα μια όμορφη δουλειά. Έφτιαχνα διάφορα χειροποίητα αναμνηστικά πράγματα για τους τουρίστες. Τους επισκέπτες. Την αγαπούσα την ζωή. Κι έφτασα στο σημείο να πουλάω το κορμί μου σε γέρους ανώμαλους για πέντε ευρώ. Για να μπορέσω να πάρω ένα καρβέλι ψωμί να φάω.

Έτσι πρωτογνώρισα και τον κυρ Δημήτρη. Είχα μάθει τόσο καιρό και λίγες λέξεις οπότε μπορέσαμε να συνεννοηθούμε κάπως. Μου πρότεινε να σταματήσω αυτό που κάνω και να μου δώσει δουλειά στο κτήμα του. Εκεί είχε κι ένα μικρό δωμάτιο με ένα μπάνιο και κάτι που έμοιαζε με κουζινάκι τέλος πάντων. Έτσι θα μπορούσα να εργάζομαι και να συντηρώ μόνος μου τον εαυτό μου.

Στην αρχή φοβήθηκα αλλά σκέφτηκα ότι δεν έχω κάτι άλλο πλέον να χάσω. Τα έχω χάσει όλα. Γιατί όχι λοιπόν. Και πήρα την απόφαση να πάω μαζί του.

Την επόμενη μέρα με ξύπνησε πολύ πρωί. Με έβαλε να κάνω ένα μπάνιο και με πήγε σε κάτι εμπορικά μαγαζιά φίλων του. Μου αγόρασε καινούρια ρούχα και παπούτσια. Έκανα σαν μικρό παιδί θυμάμαι. Έβαλα τα κλάματα. Γονάτισα και του φίλησα το χέρι.

Ο κυρ Δημήτρης, αγριεμένος τραβήχτηκε πιο πίσω και μου είπε: – Άκου μικρέ. Μην το ξανακάνεις αυτό και το εννοώ. Αύριο θα πάμε να κάνουμε τα χαρτιά σου για να μπορώ να σε πληρώνω για την εργασία σου και θα εγγυηθώ εγώ για εσένα. Δεν αντέχω άλλο να μου μιλάνε οι ανόητοι για λαθρομετανάστες. Έτσι κι αλλιώς, όλοι μας είμαστε λαθραίοι σε αυτή τη ζωή. Οι ψυχές μας ζουν ελεύθερες, παντού. Εκπληρώνουν το τάμα. Σε όποιο σώμα κι αν βρεθούν. Σε όποιον τόπο κι αν μένουν. Το μόνο που θέλω όμως να μου υποσχεθείς, είναι ότι όταν θα νοιώσεις έτοιμος, θα ξαναπάς στην πατρίδα σου και θα την κάνεις ακόμα πιο όμορφη από ότι ήταν πριν. Θέλω πριν κλείσω τα μάτια μου να κάνω ένα ταξίδι. Θα ήθελα να με φιλοξενήσεις κι εσύ στο δικό σου σπιτικό. Είχα κι άλλη δουλειά να σου δώσω αλλά σε θέλω εδώ. Να μυρίζεις το χόμα για να μην μπορέσεις ποτέ σου να ξεχάσεις την ομορφιά του. Να σου θυμίζει.

Μετά από κάμποσο καιρό γνώρισα μια γυναίκα από τα μέρη τα δικά μου. Ζούμε μαζί από τότε. Και είμαστε παρέα τώρα εδώ. Δίπλα στο κόκκινο παράθυρο έχοντας απέναντί μας τις ελιές. Παρέα με τη σύντροφο της καινούριας μου ζωής και το τριών μηνών παιδάκι μας.

Θα περιμένω να μεγαλώσει λίγο για να μου το βαφτίσει ο κυρ Δημήτρης. Μάζεψα κι αρκετά χρήματα στην άκρη. Τα πράγματα στην πατρίδα μου έχουν ηρεμίσει κάπως. Λίγο καιρό ακόμη και μετά θα σας περιμένω στο δικό μου σπίτι. Μόνο που δε θα έρθετε σαν επισκέπτες, αλλά σαν αδέρφια. Έκλεψα και κάτι από εσάς. Έκλεψα ένα κλωνάρι ελιάς και μια χούφτα χόμα για να το φυτέψω στο δικό μου κήπο. Θέλω να θυμάμαι ότι παντού υπάρχουν Άνθρωποι!

**Η ιστορία αυτή εκδόθηκε το 2018 σε ένα συλλογικό βιβλίο με τίτλο «Λαθρόφυχοι» (μικρές ιστορίες για τους πρόσφυγες και τα όνειρά τους) από τον εκδοτικό οίκο «24γράμματα».*

Ευχές για Καλό Καλοκαίρι!!

Κωνσταντίνα Καραϊνδρου